

Hồi Thứ Nhất

ĐỆ NHẤT KIẾM RA OAI PHỤC CHÚNG

Hai con tuấn mã đang lao nhanh về phía trước bỗng dừng lại.
Hai người kỵ mã là một trai một gái.

Chàng trai mày rậm mắt to, tướng mạo thật chất phác.

Cô gái xuân xanh vào trạc hai mươi. Vẻ mặt tinh ranh, khóe mắt long lanh. Nàng có một vẻ đẹp lộng lẫy.

Hai người vừa dừng lại chú ý lắng tai nghe.

Bỗng phía sau họ văng vẳng có tiếng gió ngựa dồn dập chạy tới.

Thiếu nữ trầm giọng nói:

– Sư ca ơi! Bọn chúng đuổi tới nơi rồi!

Chàng trai cau mày đáp:

– Sư muội! Chúng ta lại chạy về phía trước. Bang Trường Thắng rất nhiều cao thủ, chúng ta đừng gây sự với họ nữa.

Thiếu nữ dương cặp lông mày lên hừ một tiếng rồi nói:

– Chẳng gây sự thì cũng đã trót rồi. Nếu tiếp tục chạy về phía trước là đi tới gần tổng đàn bang Trường Thắng. Vừa rồi bọn ta đã động thủ với họ, sao chưa thấy một tay cao thủ nào?

Chàng trai đáp:

– Tiểu huynh e rằng chuyến này bọn chúng...

Chàng nói tới đây thì bảy tám con ngựa xông đến.

Bảy tám người đều chân tay mau lẹ tung mình xuống ngựa, tay cầm binh khí bao vây chàng trai và thiếu nữ.

Thiếu nữ quát lên một tiếng lạnh lạnh rồi quát ngựa cho xông thẳng về phía trước mặt hai người. Nàng vung tay lên vỗ mạnh vào đùi ngựa đồng thời nhảy vọt về phía sau.

Con ngựa bị thiếu nữ phát vào đùi nhảy vọt về phía trước. Hai người đứng đó hoang mang né tránh. Nhưng thiếu nữ đã rút kiếm ra khỏi vỏ đâm veo véo hai nhất. Hai người kia rú lên một tiếng quái gở rồi té nhào xuống đất.

Thiếu nữ ra tay cực kỳ mau lẹ, thanh trường kiếm vừa lóe ánh vàng đã nhận rõ ngay nó khác hẳn với trường kiếm thông thường. Thanh kiếm này vừa nhỏ vừa dài, cực

kỳ sắc bén.

Hai người kia ré xuống nhưng chưa chết. Trên vai chúng bị đâm một vết rất sâu. Máu tươi vọt lên như suối. Chúng lồm cồm bò nhanh về phía trước.

Thiếu nữ đã thương hai người rồi lập tức lùi lại phía sau.

Chàng trai cũng đang động thủ với những người kia. Binh khí trong tay chàng cũng là một thanh kiếm vàng vừa dày vừa to bản coi có vẻ rất trầm trọng, so với thanh trường kiếm của thiếu nữ bé nhỏ nhẹ nhàng thật khác nhau xa.

Lát sau bọn kỵ mã chạy tới mỗi lúc mỗi đông. Cả thảy có tới ba mươi ??? người.

Đoàn kỵ mã bao vây chàng trai và thiếu nữ trùng trùng điệp điệp. ??? quát tháo om xòm và xông vào đánh hai người.

Chàng trai và thiếu nữ tuy đều nhỏ tuổi nhưng võ công không phải tầm thường. Chỉ trong khoảng khắc hai người đã đã thương mấy địch nhân.

Bỗng thấy một tên vừa cao vừa gầy phóng mình lẹ ra khỏi vòng chiến trèo lên một cây lớn. Hắn đứng trên một cành đâm ngang ra rồi cởi một khúc dây lớn bằng đầu ngón tay ở trên lưng ra.

Vù một tiếng! Hắn đã nhả đầu thiếu nữ liệng dây thông lọng xuống đồng thời cất giọng quái gở la lên.

– Hạ Liên Hoa! Người còn chạy nữa không?

Quăng dây thừng một đầu buộc thông lọng. Thiếu nữ đang chú ý đối phó với địch nhân thì đầu thông lọng đột nhiên quăng xuống. Nàng hốt hoảng toan xoay tay chặt đứt dây thừng.

Nhưng giữa lúc ấy một thanh trường kiếm đâm tới trước mặt. Nàng bắt buộc phải vung kiếm lên đỡ.

Hai thanh kiếm đụng nhau bật lên một tiếng choang rùng rợn.

Trong thời gian chớp nhoáng này, thông lọng tụt xuống cột cả hai tay cùng người nàng lại.

Người trên cây bật lên tràng cười khanh khách nhẩy xuống trúng lưng một con ngựa. Con ngựa giật mình kinh hãi nhẩy chồm lên vọt về phía trước.

Khúc dây thừng dài không đầy hai trượng. Con ngựa vừa vọt đi, thiếu nữ không tự chủ được bị ngã lăn ra và lôi đi.

Chàng trai thấy thế cả kinh toan chạy theo giải cứu thì lại bị đoàn người bao vây không thể xông ra được. Chàng vội lớn tiếng gọi:

– Sư muội! Sư muội!...

Thiếu nữ bị lôi đi hơn trượng rồi nàng gắng gượng đứng dậy được nhưng vẫn phải chạy theo ngựa.

Hán tử ngồi trên lưng ngựa ra chiều đắc ý ngửa mặt lên trời cười rộ.

Ngờ đâu giữa lúc ấy trên ngọn cây khác một người nhảy xuống. Người này hạ mình mặt ngửa lên trời, lưng hướng xuống đất, vẩy cả tay chân xuống rất mau.

Hán tử cười ngựa đang ngửa mặt lên cười khanh khách, đột nhiên thấy người từ trên cây rớt xuống thì không khỏi thộn mặt ra. Hắn xoay tay phóng chưởng ngược lên trúng vào lưng người kia đánh bốp một cái. Nhưng đà xuống cực kỳ trầm trọng, phát chưởng không đẩy nổi người xịch ra bên.

Bỗng nghe đánh "cắc" một tiếng! Xương bàn tay người kỵ mã bị gãy rời. Đà xuống vẫn tiếp tục đè lên người kỵ mã.

Tiếp theo lại một tiếng cắc vang lên. Xương đầu người kỵ mã cũng bị gãy gập. Vì người đó đang ngửa mặt lên cười nên cái đầu bị gãy như đang treo vào vai.

Người kia đang rớt xuống đột nhiên xoay mình hạ chân chấm đất trước đầu ngựa. Y liền vươn tay không cho nó chạy nữa.

Con ngựa vừa dừng bước thì thiếu nữ cũng dừng lại. Nàng thở lên hồng hộc, mình lấm bết bụi đất. Người nàng cũng xây xát mấy chỗ. Đầu tóc tán loạn trông rất tội nghiệp.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn người kia thì đó là một chàng thanh niên vào trạc hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, toàn thân nặc đồ xám. Chàng cũng đang trông thiếu nữ mà cười rồi chạy gần lại. Khi thanh niên đến trước mặt thiếu nữ, nàng thấy trước mắt mình một làn tinh quang lấp lánh.

Trong lúc chớp mắt này, mắt nàng lóe lên mà trên trời vẫn không có ánh chớp.

Ánh tinh quang vụt tắt, thanh niên đã đứng tùm tùm cười, vẻ mặt rất ung dung.

Thiếu nữ cảm thấy người được cởi mở liền cúi đầu nhìn xuống thì ra khúc dây thừng cột nàng đã bị đứt thành ba đoạn rớt xuống đất.

Nàng giật mình kinh hãi cất tiếng hỏi:

– Các hạ dùng cách gì để cắt đứt khúc dây này?

Thanh niên cười đáp:

– Dĩ nhiên tại hạ chặt bằng kiếm.

Thiếu nữ kinh hãi nói:

– Các hạ ra kiếm mau quá chừng...

Nàng nói tới đây bỗng ngẩn người rồi đột nhiên la thất thanh:

– Các hạ! Các hạ là Khoái Kiếm Long Oai!

Bốn chữ này vừa thoát ra khỏi cửa miệng thiếu nữ dường như có một lực lượng rất lớn.

Chỉ trong chớp mắt bao nhiêu người đang động thủ với chàng trai đều dừng tay lại. Trong bọn bỗng một người hít lên mấy tiếng còi. Thế là cả bọn tới tấp lên ngựa bảo nhau chạy trốn.

Gã trai rượt theo đả thương hai tên nữa rồi mới quay trở lại bên thiếu nữ.

Lúc này thiếu nữ đang khép nép thì lễ nói:

– Đa tạ Long anh hùng!

Chàng chưa dứt lời thì gã trai đột nhiên nắm lấy tay nàng kéo lại nói:

– Sư muội! Chúng ta đi thôi! Gã họ Long này có chi là anh hùng?

Thiếu nữ ngần người ra hỏi:

– Sư ca! Long anh hùng đã cứu viện chúng ta mà co được một lời tạ ơn ư?

Gã trai trợn mắt lên nhìn Khoái Kiếm Long Oai đáp:

– Bất quá là y gặp lúc trùng hợp mà thôi. Sớm muộn gì ta cũng phá được vòng vây ra cứu sư muội.

Thiếu nữ dậm chân nói:

– Long anh hùng! Sư ca của tiểu muội tính tình thẳng thắn nhưng nóng nảy, xin anh hùng đừng trách y.

Long Oai nét mặt thủy chung vẫn tươi cười đáp:

– Không sao! Tại hạ bất quá chỉ tiện tay mà thôi, quả chẳng có chi đáng cảm tạ. Hạ cô nương bất tất phải quan tâm.

Thiếu nữ kinh ngạc hỏi:

– Sao các hạ biết tiểu muội họ Hạ?

Long Oai cười đáp:

– Tại hạ vừa nghe một tên giặc kêu: “Hạ Liên Hoa! Người còn chạy nữa không?” Vậy hai chữ Liên Hoa là phương danh của cô nương?

Thiếu nữ nhoẽn miệng cười gật đầu đáp:

– Đúng rồi!

Gã trai ra chiều nóng nảy kéo tay thiếu nữ nói:

– Sư muội! Chúng ta đi thôi! Sư phụ đã nói: Gã Long Oai này chẳng ra tuồng gì

đầu. Ba năm trước có dịp luận kiếm võ lâm thiên hạ, gã may mắn được lão gia nửa chiều mà thành danh thiên hạ đệ nhất kiếm thủ. Thực ra chỉ là hư danh mà thôi.

Long Oai nghe nói không khỏi sửng sốt hỏi:

– Té ra lệnh sư đã phê bình tại hạ như vậy? Không hiểu lệnh sư là ai?

Gã trai ngừng đầu phưỡn bụng đáp:

– Sư phụ ta từng lấy tiếng tăm đã ba kỳ liên cộng chín năm là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ Kim Kiếm Cái Thiên Hào.

Khoái Kiếm Long Oai đáp:

– Té ra là Cái lão anh hùng. Kiếm pháp của Cái lão anh hùng trầm trọng phi thường, bản lãnh hiếm có. Nhưng lão anh hùng phê bình kiếm pháp của tại hạ như vậy là quá khắc nghiệt mà còn là bất công nữa. Nếu kiếm pháp của tại hạ kém cỏi thì trong cuộc đại hội luận kiếm đã chẳng thể nào thắng được lão anh hùng.

Gã trai thẹn đỏ mặt lên nói:

– Sư phụ ta nói là chỉ thua người nửa chiều thì điều chi không ổn. Tháng sau đã đến kỳ luận kiếm. Lão nhân gia nhất định sẽ thắng người và đoạt lại danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất kiếm”.

Khoái Kiếm Long Oai thở dài nói:

– Trước nay tại hạ vẫn đem lòng kính trọng Cái lão anh hùng. Thực ra thắng bại là chuyện thường của nhà binh. Ai thua tự nhiên là thua. Không ngờ lão anh hùng lại mất phong độ đến thế.

Gã trai tức quá lớn tiếng hỏi:

– Người dám vô lễ với sư phụ ta như vậy?

Long Oai lắc đầu đáp:

– Không phải là chuyện vô lễ, nhưng lão anh hùng coi trọng hư danh đến thế thì e rằng không phải là chân anh hùng...

Long Oai mới nói tới đây thì gã trai đã nổi giận đùng đùng, tay cầm Kim kiếm đâm về phía trước.

Hạ Liên Hoa kinh hãi la lên:

– Sư huynh!...

Nhưng nàng chưa dứt lời thì thanh kim kiếm của gã trai phóng tới trước ngực Long Oai chỉ còn cách nửa thước.

Đột nhiên hàn quang xuất hiện rồi nghe đánh choang một tiếng.

Mũi kiếm chí vào cổ họng gã trai.

Hạ Liên Hoa đứng ngay bên Long Oai, nhưng chàng rút kiếm ra chiêu mà nàng cũng không trông rõ.

Gã trai bị thanh trường kiếm Long Oai chí vào cổ họng rồi, mặt gã lúc đỏ bừng, lúc xanh xám, rồi ??? ??? gã không dám nhúc nhích.

Long Oai tùm tùm cười nói:

– Kiếm pháp của huynh đài đây hãy còn hơi hột lấm!

Gã trai không nói gì chỉ rên lên một tiếng.

Long Oai rút tay về. Ánh hàn quang lại xuất hiện. Cạch một tiếng! Thanh kiếm đã tra vào vỏ. Chàng đưa mắt nhìn về phía đoàn người rút lui nói:

– Hạ cô nương! Bọn người là đệ tử bang Trường Thắng. Bang Trường Thắng này đã nổi tiếng đa sự, chẳng nên dây với họ. Bang chúa Kim Khô Lâu chẳng những võ công cao cường lại nhiều thâm mưu quỷ kế. Hai vị mà có đi về phía trước thì phải cẩn thận lắm mới được. Hay hơn hết là quanh đường khác mà đi.

Gã trai lớn tiếng:

– Người sợ Kim Khô Lâu chứ bọn ta không sợ hấn.

Khoái Kiếm Long Oai không muốn tranh luận với gã chỉ mỉm cười vẫn giữ thái độ ung dung rồi lạng người đi.

Hạ Liên Hoa đứng ngăn người ra trông bóng sau lưng chàng.

Gã trai lấy làm khó chịu hỏi:

– Sư muội! Chúng ta đi thôi! Nhìn hạng người như gã làm chi?

Hạ Liên Hoa tức giận đáp:

– Sư ca coi thường y nhưng tiểu muội thấy y anh hùng lắm, chứ không giống sư ca.

Gã trai đỏ mặt lên đáp:

– Đó là những lời của sư phụ, tưởng sư muội cũng nghe thấy rồi.

Hạ Liên Hoa cúi đầu tiến về phía trước hai bước nói:

– Tiểu muội nhận thấy y nói đúng. Tỷ kiếm thua là thua việc gì phải để tâm? Nếu quả bản lĩnh không bằng người mà chỉ tranh đoạt hư danh thì còn ra nghĩa lý gì nữa...

Gã trai trợn mắt nhìn Hạ Liên Hoa.

Hạ Liên Hoa cười hỏi:

– Sư ca! Sư ca nhìn gì vậy? Hay là muốn đánh tiểu muội hay chăng?

Gã trai nghe nàng nói đâm ra luống cuống ấp úng đáp:

– Không phải thế! Dĩ nhiên không phải thế!

– Rồi hai người cất bước tiến về phía trước.

o O o

Trước cổng lớn sơn son đặt hai con sư tử đá phúc xuống coi có vẻ rất uy võ.

Hai bên cột cổng đề đôi câu đối bằng chữ vàng.

Một bên là:

Trường bá giang hồ xưng hảo hán.

Một bên là:

Thắng toàn thiên hạ thị anh hùng.

Đây là cổng tổng đàn Bang Trường Thắng.

Ngoài cổng có sau đại hán võ phục ngắn ôm quý đầu đao canh giữ rất nghiêm chỉnh.

Khoái Kiếm Long Oai từ từ tiến tới trước bậc đá. Sáu hán tử đồng thanh quát hỏi:

– Ai đó?

Long Oai cười mát đáp:

– Coi các vị hùng dũng lắm. Nhưng e rằng sẽ có người đến làm cho các vị phải bỏ vía chạy dài.

Sáu hán tử này đứng hai bên, mỗi bên ba người đứng đối diện nhau.

Lúc này cả sáu đại hán cùng xoay mình ra nhìn Long Oai.

Long Oai nói:

– Tại hạ muốn gặp Kim bang chúa. Xin các vị thông báo dùm cho một tiếng.

Hai gã đứng đầu quát hỏi:

– Người là ai?

– Tại hạ họ Long tên Oai.

Sáu hán tử ngẩn người ra một chút rồi đột nhiên tiến lại vung đao nhằm Long Oai chém tới, đao phong rít lên veo veo.

Nhưng Long Oai đã liệu trước sẽ có cử động này, người chàng đột nhiên luồn về phía trước.

Bỗng nghe hai tiếng choang choảng vang lên. Chàng đã vào tới trước cổng mà

sau thanh đao đều chém vào quăng không. Lúc bọn đại hán dừng lại mới nhìn thấy những dây thao đỏ như máu buộc ở đầu đao đều bị đứt hết.

Cả sáu người sợ quá mặt xám như tro tàn đứng ngây người ra không nhúc nhích.

Long Oai cười nói:

– Sáu vị đã không chịu thông báo vậy tại hạ đành gõ cửa.

Đoạn chàng cầm lấy chiếc vòng đồng trên cánh cửa giật luôn ba cái.

Cánh cổng mở ra. Long Oai nhìn vào thì thấy một cái sân con. Hai bên có đến bốn chục hán tử áo đen tay cầm giáo dài sáng quắc, sắc nhọn phi thường.

Ánh hào quang lấp loáng. Những mũi giáo chĩa vào Long Oai chỉ để còn một khe rộng chừng ba thước vừa lọt cho một người đi.

Long Oai nét mặt vẫn ung dung tươi cười. Dường như chàng chẳng buồn để tâm đến cách phòng thủ sâm nghiêm. Chàng dừng lại một chút rồi nhắc lại:

– Long mỗ muốn vào ra mắt Kim bang chúa!

Bỗng nghe từ trong sảnh đường có thanh âm lạnh lẽo cất lên:

– Mời các hạ vào đây!

Long Oai vẫn tươi cười đáp:

– Cách tiếp khách của bang chúa khá đặc biệt.

Chàng vừa nói vừa vọt người lên.

Giữa lúc ấy bốn mũi giáo dài đang lơ ngơ ngang đột nhiên đưa chênh chếch lên đâm tới.

Long Oai rung tay một cái đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Rồi chỉ trong chớp mắt cả bốn mũi giáo phía trước phía sau bên tả bên hữu đều bị gãy đứt mà người chàng đã hạ xuống rồi.

Long Oai vừa hạ mình xuống lại lạng người về phía trước. Chàng huy động thanh trường kiếm hai bên mình thành hai luồng kim quang. Thế là mũi giáo tới tấp rút xuống. Chàng đã xông vào qua cái sân con đứng ngay trước cửa sảnh đường cười hỏi:

– Kim bang chúa! Bang chúa chơi trò này chẳng thú gì cả. Sao bằng ra mặt gặp nhau có hay hơn không?

Thanh âm kia lại vang lên;

– Đúng rồi! Đúng rồi! Bất quá tại hạ muốn thưởng thức thần oai về môn Khoái Kiếm của Long anh hùng mà thôi. Quả nhiên kiếm chiêu của Long anh hùng chẳng khác gì gió táp mưa sa, khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng.

Thanh âm đó mỗi lúc một gần lại. Kẹt một tiếng, cánh cửa mở ra. Phía trong là

một tòa đại sảnh trần thiết toàn là những đồ quý giá. Một người mình mặc áo đen trước ngực có thêu một cái đầu lâu lấp loáng sắc vàng. Người này đứng ở giữa nhà sảnh đường.

Người áo đen thân hình cao lớn đứng ở chỗ này càng lộ vẻ hiên ngang. Mặt lão xanh lợt nhưng cặp mắt nhoang nhoáng rất tinh thần.

Long Oai chấp tay nói:

– Kim bang chúa! Tại hạ mạo muội tới đây, mong bang chúa lượng thứ cho.

Kim Khô Lô cười hỏi:

– Đại giá Long anh hùng quang lâm tể bang từ trên xuống dưới đều lấy làm vinh dự! Không hiểu Long anh hùng tới đây với mục đích gì?

Long Oai ngồi xuống nói:

– Kim bang chúa! Buổi sáng hôm nay tại hạ đã đả thương mấy người của quý bang rất lấy làm hối hận.

Kim Khô Lô cười khằng khặc hai tiếng chứ không nói gì.

Long Oai lại nói:

– Vụ này do môn hạ của Kim kiếm Cái anh hùng cùng bang chúng quý bang có chuyện tranh chấp gây nên. Hai người đệ tử Kim kiếm đã bị quý bang vây đánh rồi bắt mất. Tại hạ muốn xin cho họ, chẳng hiểu bang chúa có vui lòng buông thiên hạ chăng?

Kim Khô Lô vẫn cười khô khan hỏi:

– Có việc ấy ư? Kim mỗ chưa hay biết gì... Hà hà!

Long Oai cười đáp:

Tại hạ cùng bọn họ chia tay rồi chợt nhớ tới một việc, phải lập tức quay lại đuổi theo, nhưng chưa thấy họ đâu. Khi ấy có một vị bằng hữu của quý bang cho tại hạ hay họ bị bắt rồi.

Kim Khô Lô hơi biến sắc hỏi:

– Vụ này...

Lão chưa dứt lời đột nhiên nghe thấy tiếng người huyên náo lẫn với tiếng khí giới chạm nhau chát chúa.

Kim Khô Lô liền dừng lại không nói nữa.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Một cánh cửa rớt xuống. Một người thân thể rất to lớn nhảy vào đại đường.

Người này thân thể khô vữa, râu trắng phát phơ, đầu báo mắt tròn, khí thế rất uy mãnh. Tay lão cầm một thanh Kim kiếm bản lớn bằng bốn ngón tay. Lúc lão hạ mình

xuống đất thì những viên gạch xanh lát dưới đất vang lên những tiếng lạo xạo. Bốn viên bị vỡ tan nát. Người lão vừa đứng vững đã vung tay ra. Mũi kim kiếm rít lên một tiếng vèo chỉ vào mặt Kim Khô Lâu. Lão cất tiếng oang oang hỏi:

– Hai tên đồ đệ của ta là Phạm Hồng và Hạ Liên Hoa hiện ở đâu?

Lão này chính là Kim Kiếm Cái Thiên Hào. Cái Thiên Hào xuất hiện đột ngột khiến cho Long Oai ngẩn người ra.

Kim Khô Lâu chưa kịp trả lời thì Cái Thiên Hào đã ghéech mắt nhìn Khoái Kiếm Long Oai. Mặt lão bỗng rung động, lão buông tiếng cười lạt nói:

– Té ra Đệ nhất kiếm thủ cũng ở đây rồi!

Long Oai đáp:

– Tại hạ họ Long tên Oai, chứ không phải là Đệ Nhất, tên là Kiếm Thủ.

Cái Thiên Hào bật lên tiếng cười khàn khạch. Trong tiếng cười lạt này một ta nhận ra lão đã căm hận đến cực điểm. Long Oai cũng biết vậy nhưng trong lúc nhất thời chàng không hiểu trong lòng Cái Thiên Hào vì lẽ gì mà giận mình đến thế? Chàng còn nghi ngờ không hiểu lão oán hận mình hay căm hận Kim Khô Lâu?

Cái Thiên Hào vừa cười lạt vừa hỏi:

– Té ra giữa Long anh hùng và Kim Khô Lâu đã quen biết nhau. Nếu vậy thì lão phu thất kính mất rồi! Chà chà! Hành động này của Kim Khô Lâu chắc Long anh hùng cũng đã dự phần?

Cái Thiên Hào nói những câu buộc tội người ta một cách rất vu vơ. Nguyên bang Trường Thắng tuy oai danh hiển hách, nhưng hành vi của họ khiến cho võ lâm bất bình và liệt họ vào hàng đốn mạt. Cái Thiên Hào chỉ trích Long Oai như vậy là một điều rất nghiêm trọng.

Nhưng Long Oai tính tình khoáng đạt, không tranh biện với Cái Thiên Hào. Chàng chấp tay để sau lưng không nói gì.

Lúc này ba mươi lăm người bang Trường Thắng đã ùa vào. Cái Thiên Hào cùng bọn họ liền xảy ra cuộc động thủ. Còn Long Oai và Kim Khô Lâu vẫn tự thủ bàng quang.

Thế kiếm của Cái Thiên Hào rất lợi hại. Thanh kiếm của lão rất trầm trọng. Khi vung lên nó phát ra một luồng bạch quang và rít lên veo veo.

Chỉ trong nháy mắt lão đã thương mười người. Kim Khô Lâu gầm lên một tiếng quái gở. Hắn rung hai tay. Một tay ấn vào sau lưng.

Bỗng nghe lách cách mất tiếng, một cây trúc tiết cương tiên xanh lè bật ra. Cây cương tiên này có mười bảy đốt đúc bằng sắt nguyên chất. Mỗi đốt dài hai tấc, hình ba

cạnh đều sắc bén. Đốt ở đầu nhọn hoắt.

Cây trúc tiết cương tiên ở giữa có một sợi dây sắt xoắn liền vào nhau. Hiển nhiên là một thứ khí giới mềm oặt, nhưng lúc rút chặt sợi dây xoắn thì nó lại trở thành một thứ khí giới cứng nhắc.

Kim Khô Lâu cầm cây cương tiên trong tay xông ngay vào vòng chiến để đánh với Cái Thiên Hào.

Long Oai vẫn hai tay chấp để sau lưng từ từ lùi lại. Chàng lui ra đến gần cửa toan theo cửa lớn rút lui thì đột nhiên sau lưng có tiếng quát:

– Định đi đâu?...

Long Oai ra tay rất lẹ. Chàng xoay kiếm phóng ra đâm vào trước ngực người kia. Người kia chưa dứt lời đã té phục xuống lưng Long Oai.

Ngay lúc ấy, một người cầm đao chém tới Long Oai thì vừa lúc người trước nằm phục trên lưng chàng. Vì thế nên nhát đao không đâm trúng lưng chàng mà lại trúng vào người mà Long Oai đã đâm chết.

Long Oai né người đi. Mũi đao của người kia đâm vào xác chết chưa kịp rút ra. Long Oai vung kiếm một cái, trên mặt người kia đã bị rạch hai nhát giao nhau hình chữ thập.

Người kia sợ quá thộn mặt ra.

Long Oai quát hỏi:

– Hai đệ tử của Cái đại hiệp ở đâu?

o O o